

Her er lidt om Humlebos historie.

Humlebo Børnehave er selvejende og blev oprettet af Børneringen. Børnehaven åbnede den 1. juni 1948. Børnehavens første leder, *Birthe Hansen*, fortæller om de første år:

Lige efter krigen var der et akut behov for flere børnehaver, og da man ikke havde penge til at bygge nye institutioner, opfandt man begrebet ”krisebørnehaver”. Disse skulle oprettes i forhåndenværende lokaler og måtte helst ikke koste noget, hverken i oprettelse eller drift, for de skulle kun eksistere et par år, indtil nye ”rigtige” børnehaver kunne bygges.

Humlevænget – en afdeling af Københavns Almennyttige Boligselskab – havde nogle lokaler på Vallekildevej 88. De blev brugt til aftendemonstrationer af madlavning, syning og hvad man eller fandt formålstjenligt. Men da der mødte for få op til demonstrationerne, ophørte aktiviteterne og lokalerne stod tomme.

Efter nogen tid rettede lejerforeningen så henvendelse til fru Ingeborg Christiansen, Børneringens daværende leder. Man spurgte, om det ikke var en god idé at oprette en krisebørnehave i lokalerne. Fru Christiansen var straks med på ideen og fremskaffede midler fra nogle legater – og fik fat i nogle udrangerede stole og borde fra andre børnehaver. Den gamle demonstrationsdisk blev savet igennem på langs, og så havde man to hyldearrangementer.

Samtidig blev venner og bekendte sat til at reparere gammelt legetøj fra familiegemmerne, sy dukketøj, lave puslespil, dukkehuse og meget andet.

Den 1. juni 1948 kunne (krise)børnehaven Humlebo holde indvielse med 11 indskrevne børn, en leder samt en ung pige! Børnehaven holdt åbent mellem kl. 8.00 og 15.00 på ugens seks hverdage, og vi to medarbejdere havde fuldt op at gøre med at prøve at skabe en institution, som det var rart at være i. Alt praktisk arbejde og alle kontormæssige funktioner måtte varetages uden for arbejdstid, og at være syg var en luksus, som man ikke uden videre kunne tillade sig. Hvis uheldet var ude, tog man en taxa til arbejdet. Noget så banalt som en forstuvet fod var heller ikke fraværsgrund; så sov man jo bare i børnehaven, til foden var rask igen. Under disse betingelser var det en stor hjælp, at min mor boede i nærheden, for hun var altid villig til at træde til, når der var behov.

Det hele gik rimeligt en tid, indtil der en dag kom inspektion fra Børneinspektoratet. Inspektrisen kunne med det samme se, at jeg gik rundt med høj feber. Og da hun hørte om forholdene og så, at børnehaven var oprettet i en bygning med tre etager, fik vi straks bevilget en halvdagsassistent. Nu var der tre ”personaler”, og det var jo et stort fremskridt.

Fru Christiansen fulgte vores børnehave med levende interesse og var os til stor hjælp i mange situationer. Hun skaffede os blandt andet i forbindelse med den humanitære organisation Malterserordenen, som ”adopterede” Humlebo. I flere år kom et par herrer jævnligt på besøg med en kasse æbler og en check.

Allerede fra børnehavens to års fødselsdag drog vi på sommerlejr hvert år. De første år blev lejren afviklet under utrolig primitive forhold og med frivillige hjælpere – men vi var altid af sted i fulde fire uger. Der er et stort spring fra Humlebos første sommerlejr i diverse spejderhytter med pumpe i gården og brændekomfur i køkkenet til Børneringens nuværende velindrettede og dejlige koloni med alle moderne bekvemmeligheder.

Årene gik, og krisebørnehaven blev ikke nedlagt. Tværtimod blev den efterhånden udvidet. Vores lokaler var jo små, og institutionen manglede i høj grad et tumlerum.

Nu forholdt det sig imidlertid så heldigt, at huset på Vallekildevej nr. 90 heller ikke blev benyttet til beboelse, men kun blev anvendt af ejendomsadministrationen i nogle få eftermiddags- og aftentimer, så lejerforeningen gav os lov – vederlagsfrit – at disponere over den største stue i nr. 90 mellem kl. 9.00 og kl. 13.00. Det nød vi meget i et stykke tid, indtil der en dag atter kom inspektion. Inspektrisen syntes, at denne uofficielle udvidelse var en glimrende idé, og fra inspektoratet blev der rettet henvendelse til lejerforeningen om etablering af en fast ordning med leje af lokalet. Men vi skulle til gengæld tage ni halvdagsbørn yderligere ind – og så var vi jo lige vidt, hvad tumleplads angik!

Da vi i høj grad manglede plads til vores udendørs legetøj m.v., fik vi efterhånden tigget os til kælderen i nr. 90 – til stor fortrydelse for Humlevængets stab af faste håndværkere, der brugte stedet som tilholdssted i deres pauser, og som også opbevarede deres værktøj her. De måtte nu nøjes med to garager.

Ved den samme lejlighed fik vi fældet hækken, som skilte haverne i nr. 88 og 90 fra hinanden, og nu havde børnene dobbelt så meget plads at lege på.

Det næste fremskridt var, at vi fik fjernet en meget ildelugtende losseplads, der var anlagt i forlængelse af garagerne for enden af hækken, og som nu stødte direkte op til vores legeplads. På lossepladsens grund fik vi med besvær lov til at bygge ”villaen” med et lille legerum forrest og bagtil med plads til udendørs legetøj. En trappe førte op til første sal, hvor der blev opført en indhegnet terrasse, som børnene kunne bruge til leg med ølkasser og brædder.

Legepladsen ud mod Vallekildevej blev også gradvis udvidet. Først med fjernelse af hækken og derefter ved inddragelse af et lille anlæg med buske. Da vi var nået så vidt, syntes jeg også, at det ville være fint at få bygget en etage hen over alle garagerne – den skulle indrettes til tumlerum. Men

der sagde KAB stop! Og siden koncentrerede vi os om at få foretaget løbende forbedringer og ændringer af de eksisterende etager og legepladsen.

Da jeg efter tolv års virke som leder overlod posten til Ruth Poulin Thomsen, stod børnehaven med andre ord nogenlunde i den ydre form, som den kendes i dag. Og ingen tænkte længere på at nedlægge Humlebo. Vi ar på vej ud af den fattige efterkrigstid og styrede med fuld fart ind i ”de brølende tressere”. Også familiestrukturen var under forvandling. Under højkonjunkturen blev der behov for alle hænder i produktionen, og kvinderne ”skulle” ud på arbejdsmarkedet. Der var god brug for Humlebo, og de hundredvis af andre institutioner, som i disse år blev opført.

Børnehavens ledere gennem tiden:

Birthe Hansen var leder fra 1948 til 1960. Herefter halvdagsansat fra 1960 til 1984. Tilkaldevikar fra 1984 til 1994.

Ruth Poulin Thomsen efterfulgte Birthe Hansen som leder; en post som hun bestred fra 1960 til 1984. Det var en periode, som samfunds- og familiemæssigt var præget af megen turbulens. Ruth formåede, midt i dette, at bibeholde Humlebo, som en god institution.

Hanna Askholm, har været tilknyttet Humlebo siden 1973 til 2010 og efterfulgte Ruth Poulin Thomsen som leder i 1984 frem til 2010.

Susanne Burvad har været tilknyttet Humlebo siden 2001, som souschef, leder fra 2010-

Ikke mindst disse år har været en meget spændende tid, med blandt andet kurser for hele personalegruppen. Med en engageret og velkvalificeret personalegruppe – i godt samarbejde med forældre- og bestyrelse – tilstræber Humlebo fortsat at være et stabilt, trygt og udviklende centrum i børnenes dagligdag.

Strukturforandringer med forpligtende netværk startede op i 2011 og betød især at lederne i netværket arbejdede med strategisk ledelse og kunne viden dele om pædagogisk kvalitet og ledelsesmæssige udfordringer og dilemmaer. Københavns kommune etablerede forpligtende netværk for de selvejende institutioner.

Humlebo er fortsat, en selvstændig juridisk enhed, med egen økonomi og bestyrelse.

I 2020 blev hele verden ramt af corona-pandemi. En sygdom, der vendte alt på hovedet, også i Humlebo. Nu måtte børn og personale ikke blande sig på tværs af stuer, alt skulle vaskes-og sprittes af dagligt. Hensynet til sygdomsforebyggelse stod højt, som prioritering. Der blev løbende ændret på retningslinjer og vi skulle være omstillingsparate, ligeledes skulle forældre i en periode, både passe børn hjemme og passe deres arbejde. Humlebos åbningstid blev påvirket, det gjorde også antal af børn på kvadratmeter. Vi måtte midlertidigt åbne for en børnegruppe på en ny matrikel i Voldparken, der dog kun varede ca. en uge før vi måtte flytte tilbage i Humlebo igen.

I 2020 og årene før drøftede politikkerne minimums normeringer.....

I 2022 kom vi videre og ud på den anden side af corona-pandemien, der dog stadig eksisterer.

Vi fik positive erfaringer med os undervejs, der skabte et langt bedre pædagogisk miljø for børnene og personale, med færre forstyrrelser, en krise var medskaber af en kulturforandring.